

[From.]

sættelsen i 1927 —, har faaet deres Renter forhøjet, samtidig med at Satsene i den almindelige Ulykkesforsikring steg, for den sidste Gruppens Vedkommende gennem Bevilling paa den aarlige Finanslov.

I Stykkerne 2 og 3 bestemmes det, at for Invaliditetserstatninger, der fastsættes efter 1. April 1945, baade med Hensyn til Renter og Kapitalbeløb, forhøjes Maksimumsbeløbet for Aarslønnen, de 3 000 Kr., til 4 650 Kr. Tillægget skal ved Udbetaling som Kapitalbeløb omfatte den Stigning i et Aars Rente, som det forhøjede Grundlag vil medføre.

I § 2 bestemmes det, at denne Stigning i Grundlaget til 4 650 Kr. ogsaa skal gælde med Hensyn til Udbetaling af Dagpenge.

I Bemærkningerne til Lovforslaget oplyses det, at en saadan Forhøjelse af Satsene efter det nuværende Antal Tilfælde vil betyde en Merudgift paa 11 500 Kr. i et Aar. Det er dog vist klogt, som ogsaa anført i Bemærkningerne, at regne med et noget større Beløb, alene paa Grund af de større Indkaldelser, som man jo maa forudse. Jeg vil i denne Forbindelse pege paa, at man vist ogsaa maa regne med et større Antal gifte Soldater og altsaa dermed en større Forpligtelse over for eventuelle efterladte.

En Ting, der befordrer en saadan Udvikling, er Bestemmelsen om, at værnepligtige, der er gift, faar Husleje, Afdrag paa Radio og Indbo o. s. v. betalt af det offentlige i den Tid, de er indkaldt. Direkte har det dog ikke noget med dette Lovforslag at gøre, men jeg haaber, at rette vedkommende har Opmærksomheden henvendt herpaa, saa der til sin Tid kan opnaas en tilfredsstillende Løsning.

Ole Bjørn Kraft: Der er for mit Partingen Tvivl om, at dette Lovforslag er paakrævet. Efter den grundige Behandling, det har gennemgaaet, og de Drøftelser, det har været Genstand for i Landstinget, kan vi give det vor Tilslutning og anbefale det til hurtig Vedtagelse her i Tinget.

Ragnhild Andersen: Det fremgaar af det foreliggende Lovforslag, at man her tilsigter at yde et midlertidigt Tillæg til Invaliditetserstatningen til Personer, som hører under 1934-Loven, og som ved Af-tjening af deres militære Værnepligt er blevet Invalid, eller til deres efterladte.

Det kan ikke bestrides, at Forslaget, vedtaget som det foreligger, vil betyde, at der i nogen Grad, om end i for ringe Grad, raades Bod paa den Uretfærdighed, at de militære Invalid, der kommer ind under Loven af 1934, hidtil har faaet en for lav Erstatning og ydermere, som det er blevet oplyst, ikke har faaet Tillæg siden Lovens Vedtagelse. Den foreslaaede Forhøjelse er ansat til samme Procent, med hvilken Erstatningen i Henhold til Ulykkesforsikringsloven er steget, nemlig 55 pCt., og Forslaget indeholder nu et Maksimum for Aarsløn, der i intet Tilfælde kan sættes højere end til 4 650 Kr., hvor Maksimumsbeløbet hidtil har været 3 000 Kr.

Der er Grund til at pege paa, at naar man behandler denne Lov og vil ændre den til det bedre, burde man tage Skridtet fuldt ud og ikke nøjes med de foreslaaede Forbedringer. Det drejer sig her om Personer, over for hvem Samfundet har et stort Ansvar. De fleste indkaldes i en ganske ung Alder, og naar de under Udøvelsen af deres Værnepligt og deres Opgaver over for vort Folk og vort Land berøves Førligheden, maa det paahvile Samfundet at sørge for dem, saa Resten af deres Liv ikke bliver en vanskelig Tilværelse. Derfor vil jeg mene, at man ved Fastsættelsen af Beløbet burde tage Hensyn til, at dette Maksimumsbeløb for Aarslønnen er for ringe. Hvis man ser paa Lønningerne inden for Haandværk og Industri, vil man se, at i Realiteten er den gennemsnitlige Fortjeneste for hele Landet højere end det Tal, der fastsættes i Lovforslaget, 4 650 Kr. For faglærte og ufaglærte Arbejdere under eet var Aarsfortjenesten i 1944 ved fuld Beskæftigelse 5 420 Kr. 70 Øre, for faglærte Arbejdere var den 5 832 Kr. 20 Øre, og dertil kommer saa det Dyrtidstillæg, Lønarbejderne opnaaede i Marts og August 1945, paa 23 Øre i Timen i alt, hvilket forhøjede Gennemsnitslønnen for Arbejdere i Haandværk og Industri. Derfor vil jeg mene, det havde været rigtigere, om man ved Fastsættelsen af Beløbet her ikke fulgte Ulykkesforsikringsloven, hvor Udbetalingerne i Forvejen i høj Grad trænger til at blive revideret, men at man i højere Grad tog Hensyn til den virkelige Indtjeningsmulighed; det Tal, der er opstillet som Maksimum for Aarsløn, skulde vel staa i Forhold til det, der i Dag indtjenes af den brede Befolkning.

Der er dertil kommet, at Rigsdagen har